

Sopusointu lasten ja vanhempain välillä

Meidän täytyy myöntää, että henkilö sisäisen olemuksensa puolesta on tulos ympäristöstänsä s. t. s. hänessä kuvastuu hänen ympäristönsä ja seuransa kehitystaso. Alhainen ja kehittämätön ympäristö kasvattaa ihmisestä typerän, juhtamaisen olennon, joka ei ole iloksi eikä hyödyksi itselleen eikä muille. — Päinvastoin kehittynyt, ylevämielinen, ennakkoluuloton seura ja kaunis ympäristö tekee henkilöstä todella siveän, totuutta ja oikeutta rakastavan kansalaisen.

Toisinaan sattuu kuulemaan väitteen, että lapsi heti syntymästään saakka, tai oikeastaan jo ennenkin syntymistään, omaa oman persoonallisuutensa, joka kehittyy vissiin suuntaan seurasta ja ympäristöstä huolimatta. Jos näin olisi, ei silloin mikään kasvatus tarvitsisi tulla kysymyseenkään. Se aivan menettäisi merkityksensä. Myönnettävä on, että henkilöllä jo syntyissään on luonteensa, mutta sen kehittäminen elämässä, erittäinkin lapsuudessa, on perin tärkeitä. Lähin seurapiiri lapsuudessa ja koko yhteiskunta aikuisena ovat vastuunalaisia siitä, mikä ja minkälainen kukin henkilö on. Useinhan nähdään, miten hyvänsä ja hienotunteisestakin luonteesta saattaa tulla mitä säällittävin o lento yhteiskunnallisista vaikutteista. Toisinaan taas henkilö, vailla kaikkea kotikasvatusta ja järjestäjä johtoa lapsuudessa, saattaa myöskin yhteiskunnallis-

ten olosuhteitten vaikutuksesta kehittyä edistysmieliseksi ja arvossapidetyksi kansalaiseksi.

On siis välttämätöntä vanhemmille, jotka tahtovat lapsistaan saada todella kunnan jäseniä yhteiskuntaan, vaikuttaa heihin niin edullisesti kuin mahdollista. Kasvatukseen on kiinnitettävä äärettömän suurta huomiota jo lapsen ensimmäisestä elonpäivästä saakka.

Jokainen kasvattaja voi huomata lapsessa jo sen pienenä ollessa ihmettelyä herättävän totuudenrakkauden, joka usein ilmenee perin järkähtämättömänäkin. Sitä todistaa esim. se, että lapsi vähääkään epäilemättä uskoo kaikki mitä hänelle sanomme. Sen hän tekee syystä, että hän ei tunne totuuden vastakoh- ta: valhetta. Lapsi, aikaisimilla ikävuoosillaan on siksi optimisti (hyväuskoinen), että hän uskoo kaiken mitä tapahtuu ja on olemassa, olevan ehdottomasti oikein. Ja vielä vanhempanakin, nähtyään valheen ja vääryydenkin olemassaolon, pitää hän aivan luonnollisena asiana vilpittömän totuuden seuraamisen kaikessa.

Vanhempien, jotka lasten kotikasvatuksesta etupäässä huolehtivat, kiinnittäkööt suurinta huomiota tähän lastensa synnyntäiseen totuudenrakkauteen, sekä siitä johtuvaan oikeudentuntoon.

Totuudenrakkaus on hyve ihmismisessä, joka kaipaa vakavaa tukea ja järjestäjä ohjausta alusta

alkaen. Aikuisten henkilöitten on siis kaikinpuolin varottava loukkaamasta tätä luonnon antamaa hyvettä ja turmelemasta sen lukemattomiin muihin hyveisiin johtavaa kehitystä.

“Kunnioita isääsi ja äitiäsi” on lause, jonka noudattamista vanhemmat lapsiltaan hyvin mielellään vaativat. Mutta tulevatko he useinkaan ajatelleeksi, mitä todellinen kunnioittaminen oikeastaan on, ja mikä on kunnioituksen arvoista. — Pieninä palloisina lapset tietysti rakastavat vanhempiansa edellä muita. Mutta tämä lapsenrakkaus ensialussa on niin sanoaksemme sokeata, itsetiedotonta lähimpään, aina ympärillä olevaan seurapiiriin mieltymistä. Tämä lapsenrakkaus muuttuu, lasten ja vanhempien välisten suhteitten oikeaan suuntaan kehittyessä, jonkunlaiseksi kunnioituksen ja sydämellisen ihailun tunteeksi, lapsen vartuttua aikuiseksi.

Mutta vanhempain ei ole vaadittava lapsiltaan heidän puhdasta kunnioitustaan, vaan heidän on vaikutettava nuoriin siten, että heihin kunnioituksen tunne syntyy itsestään ilman pakkoa ja epäsuosion pelkoa. Sillä voisiko kukaan isä tai äiti tyytyväisyydellä nauttia lastensa teeskennelystä ja vastenmielisesti osotetusta kunnioituksesta? Eipä suinkaan, vaan jokainen, niin lapset kuin vanhemmatkin haluavat välilleen kaunista, luottamuksellista sopusointua. Kysymys on vain siinä, miten se on saavutettavissa. Vilpittömän sopusoinnun itsensä ja jälkeläisiensä välille saavuttamiseksi ja pysyttämiseksi,

on vanhempain tehtävä alku. Heidän on nuoria kasvatessaan vaikutettava siihen suuntaan. “Jos tahdot, että sinusta pidetään, niin anna itse ensin aihetta siihen!” Se on ohjaus, jota kannattaa seurata kaikkialla, kodissa ja sen ulkopuolella. Vanhemmat, jotka tahtovat omistaa lastensa rakkauden ja kunnioituksen, saavuttavat sen ainoastaan palvelemalla totuutta ja seuraamalla oikeutta kaikessa: kasvatuksessa ja seurustelussa kanssaihmistensä kanssa.

Kasvattajain tärkein velvollisuus on kylvää lasten nuoriin sieluihin tiedon janoa, henkisen valon kaipuuta, osanottoa kovaosaisimpien kohtaloon, sekä yleensä kaikkea mikä tekee elämän kauniiksi ja arvokkaaksi. Äidit ja isät tietävät, että lapsuuden aika on paras kylvöaika, silloin on ihminen kaikkein vastaanottavaisin ja herkin ympäristöstä tuleville vaikutteille.

Tähän suuntaan nousevaa sukupolvea kasvattaen ja kehittäen, heistä saadaan tulevaisuuden ylevä kansa, joka tietoisena valheen ja vääryyden vallasta, mutta tunteen itsessään totuuden kerran voittavan, taistelee näännytettyjen ja sorrettujen puolesta.

Ainoastaan täten kehittäen ja opettaen saavuttavat kasvattajat kasvatettaviensa teeskentelemättömän arvonannon ja näinollen koko tuleva nuoriso on kunnioittava opettajiansa ja henkisiä johtajiansa.

Moni äiti vielä tänäpäivänä katkeralla mielellä huomaa ei voivansa antaa ajanmukaista kasvatusta lapselleen ja moni elä-

män huolien rasittama isä sydämen surulla näkee, ettei voi lähettää perhettään maalle kesäksi, nauttimaan luonnon suloudesta ja sen kehittävästä voimasta. Tämä harvojen hyväksi joukkojen kustannuksella olemassaoleva yhteiskunta vie työnorjalta luonnon kaikille tarjoamat ja kaikkia varten tarkoittamat ilot ja nau-

tinnot. Siksi sitä innokkaammin luokaamme uuden, paremman yhteiskunnan perustusta ja joudutakaaamme totuuden ja oikeuden lopullista voittoa. Siten vältämme jälkimaailman tuomion, ja saavutamme jälkeentulevaistemme kiittollisuuden ja kunnioituksen.

—d—

Imatra talvisydännä

Oletko nähnyt Imatran kesäpuvussaan, hieno huntu vihaisen hyrskyjen verhona? — Nyt on talvi. Nyt on näkyvissä vain *voima*, hirmuinen, raaka voima, ja sen temmellyspaikkana jylhä, eloton luonto. Käy kosken alle ja katso, kuinka rohkeasti se ryntää, nielläkseen kaikki — sinutkin — kiehuvaan kitaansa. Väkivaltaisina hulmuavat pyörteet, väkisin, raskaasti paiskautuu vesi ilmaan, väkivaltaisesti särkyy laineen harja poukkuviksi pisaroiksi, pisarat hienoksi huuruksi, joka nousee aina puiden latvojen tasalle. Unohdat, että on talvi, sydäntalvi, tammikuu. Ja sitte se pauhu, salavihainen, armoton . . .

Matkasta Imatralle ei ole paljon sanottavaa. Seudut ovat samanlaiset kuin yleensä muuallakin Suomen rautateiden varsilla: eivät näytä paljo miltään. Kesällä sentään kimaltelee sieltä täältä koivikon lomasta yksinäi-

nen metsäjärvi, mutta nyt nekin ovat jään ja paksun lumen alla. . . No, mitäs nyt? Uniset matkustajat kavahtavat yht'äkkiä pystyyn ja ovat vaan yhtenä silmänä. Se on Vuoksen silta eli "Kuorikosken silta", joka vie mahtavan Vuoksen yli. Mahtava on se silta, suurenmoinen ja hyvin pitkä; keskipaikalla on saari alla kuin luonnon tekemä arkku. Silta tekee sen vaikutuksen, että se on tukeva ja varmasti kestää. Siinä ei ole yhtään kaartaa, vaan suora, paljas, rehellinen pönkitys. Sentähden se näyttää niin jyrkevältä, mutta samassa raskaalta.

Imatran asemalla ovat hevoset vastassa, lähiseudun talonpojat pienine, virkeine hevosineen. Ajaa pöläyttelevät ne kyytimiehet kuin ainakin "rokonan (kyytirahan) pyynnissä" — täyttä vauhtia aikovat ajaa yli koko Imatran. Mutta tyhjinä saavat ajaa.